

[Fogh Rasmussen]

ger er uafklarede, ejerboligernes stilling er usikker, og de mindre erhvervsdrivende i byfornyelsesområderne står ubeskyttede over for udsanering.

Jeg vil gerne her ved tredje behandling føje til, at nu har vi jo i de seneste dage hørt de alarmerende økonomiske rapporter, som dokumenterer, at dette lands økonomiske balanceproblemer har et langt, langt større omfang, end regeringen hidtil har villet erkende. Hermed er der skabt en yderligere usikkerhed om det økonomiske grundlag for byfornyelsesindsatsen.

Boligministeren har flere gange udtalt, at der er ressourcer til en omfattende byfornyelse, fordi nybyggeriet falder. Jeg vil godt sige til det, også fordi hr. Arne Bjerregaard under debatten om ændringsforslagene var stærkt optaget af venstres holdning til beskæftigelsen i bygge- og anlægssektoren, at jeg tror, vi alle sammen er optaget af at sikre en rimelig beskæftigelse i byggesektoren, men spørgsmålet er, hvor beskæftigelsen skal ligge. Skal den ligge i arbejdskraftfastholdelse i boligsektoren, der er et hjemmemarkedserhverv, eller skal beskæftigelsen øges ved erhvervsbyggeri i betalingsbalanceerhvervene?

Det er naturligvis vigtigt, at befolkningen bor godt, og det er især vigtigt, at de dårligste boliger får en højere standard, men forudsætningen for en høj boligstandard og dermed et højt boligforbrug er, at vi har nogle eksporterhverv, der kan hente valuta hjem. Vi må regne med, at beskæftigelsen ved byggeri af erhvervsbygninger vil falde med omkring 1/5 i 1980. Det er dybt bekymrende, for det indebærer på længere sigt en nedslidning af produktionsapparatet i betalingsbalanceerhvervene. Derfor må vi i dag sige til boligministeren: byfornyelse er ikke den eneste måde, hvorpå beskæftigelsen i byggebranchen kan sikres. En erhvervs politik, som stimulerer investeringslysten, vil også give en beskæftigelsesfremgang i byggebranchen, som tilmed er mere valutaskabende end byfornyelsen.

Nu får boligministeren øjensynlig sin lov igennem, hjulpet af de fire forligspartier og venstrefløjen. Jeg vil gerne sige til socialdemokratiet, at det er særdeles betænkeligt, at en så omfattende lovgivning bliver presset igennem folketinget med et sådant flertal. Hermed er mange års tradition for brede flertal bag den betydende boliglovgivning

blevet brudt. Det, der nu sker, kan ikke undgå at skabe uro og usikkerhed om de kommende års boligpolitik.

Keld Andersen (KF):

Det er i virkeligheden synd for hele tanken og ideen om byfornyelse og boligforbedring, at boligministeren er fremkommet med et så ambitiøst og så ugennemarbejdet forslag som det, folketinget i dag skal tage endelig stilling til.

Ser man på de tilkendegivelser og udtalelser, som blev fremsat såvel under lovforslagets første behandling som under udvalgsarbejdet og andenbehandlingen, må man erkende, at der i folketinget er et stort flertal for selve den tanke at forny og modernisere en nedslidt og forsømt boligmasse i stedet for blot at rive ned og bygge nyt. Mange organisationer og andre har over for folketingets boligudvalg udtrykt vilje til og ønske om en positiv medvirken til at gå i gang med opgaven. Det er derfor trist, at boligministeren har så travlt og absolut vil have tromlet sit eget forslag igennem endnu i denne samling. Også det konservative folkeparti har erklæret sig positivt over for ideen om byfornyelse.

Der er med andre ord udtrykt så megen positiv vilje til at lave et langt, langt bedre lovforslag end det, boligministeren har fremsat, men ministeren vil helt åbenbart ikke tage imod disse tilbud ved at afsætte endnu mere tid til at få dette lovforslag tilstrækkeligt gennemarbejdet. Denne opfordring til at udsætte lovforslaget har ikke mindst det konservative folkeparti gentagne gange fremsat ud fra den konstatering, at der var mange gode kræfter at øse af for at få et langt bedre lovforslag.

Foruden at være utilstrækkeligt gennemarbejdet savner lovforslaget på en række punkter enhver logik. Det forekommer således ulogisk, at regeringen og dens forligspartier på et tidspunkt, hvor man har pålagt kommunerne at reducere realvæksten til 2 pct. i 1981, 1 pct. i 1982 og derefter yderligere at reducere realvæksten i de kommende år, samtidig pålægger dem øgede udgifter, der tilmed skal stige gradvis i samme periode, hvor altså væksten i øvrigt skal reduceres. Logikken bliver ikke større af den kendsgerning, at noget sådant finder sted på et tids-